

2018 m. sausio 5 d. Marine Harvest ASA pateiktas apeliacinis skundas dėl 2017 m. spalio 26 d. Bendrojo Teismo (penktoji kolegija) priimto sprendimo byloje T-704/14, Marine Harvest ASA / Europos Komisija

(Byla C-10/18 P)

(2018/C 142/30)

Proceso kalba: anglų

Šalys

Apeliantė: Marine Harvest ASA, atstovaujama QC R. Subiotto

Kita proceso šalis: Europos Komisija

Apeliantės reikalavimai

Apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti visą Bendrojo Teismo sprendimą arba jo dalį,
- panaikinti 2014 m. liepos 23 d. Komisijos sprendimą arba, subsidiariai, panaikinti apeliantei tuo sprendimu skirtas baudas arba, jei nebūtų patenkintas ir šis reikalavimas, gerokai sumažinti apeliantei tuo sprendimu skirtas baudas,
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas, apeliantės patirtas tiek šiame procese, tiek procese Bendrajame Teisme,
- prireikus, grąžinti bylą Bendrajam Teismui nagrinėti iš naujo pagal Teisingumo Teismo sprendimą,
- imtis visų kitų, Teisingumo Teismo manymu reikalingų, priemonių.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Grįsdama savo apeliacinį skundą apeliantė nurodo du pagrindus.

1. Pirmuoju pagrindu apeliantė teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai šioje byloje netaikė Reglamento (EB) Nr. 139/2004⁽¹⁾ (EUMR) 7 straipsnio 2 dalies.
  - a. Pirma, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą aiškindamas sąvoką „viena koncentracija“, visų pirma atmesdamas EUMR 20 konstatuojamąją dalį kaip pagrindą aiškinti ES teisės akto leidėjo ketinimą „viena koncentracija“ laikyti visus sandorius, kuriuos „sieja viena sąlyga“.
  - b. Antra, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą aiškindamas EUMR 7 straipsnio 2 dalies logiką.
2. Antruoju pagrindu apeliantė teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą skirdamas dvi baudas už tuos pačius veiksmus.
  - a. Sprendimu buvo pažeistas principas *ne bis in idem*, nes Marine Harvest buvo skirtos dvi baudos už Malek 48,5 % akcijų dalies įsigijimą: 10 mln. EUR pagal EUMR 14 straipsnio 2 dalies a punktą už tariamą koncentracijos įgyvendinimą prieš pranešant apie ją (tariamasis EUMR 4 straipsnio 1 dalies pažeidimas) ir dar 10 mln. EUR pagal EUMR 14 straipsnio 2 dalies b punktą už tariamą koncentracijos įgyvendinimą prieš dėl jos išduodant leidimą (EUMR 7 straipsnio 1 dalis).

- b. Subsidiariai, pažeidimu buvo pažeistas įskaitymo principas, nes jame nustatant antrą baudą neatsižvelgta į pirmąją.
- c. Jei ir šis argumentas nebūtų pripažintas pagrįstu, sprendime buvo padaryta teisės klaida, nes jame nebuvo taikomas pažeidimų sutapties principas: tariamas EUMR 4 straipsnio 1 dalyje nurodytos pareigos pranešti pažeidimas yra konkretesnis pažeidimas, todėl apima tariamą EUMR 7 straipsnio 1 dalyje nurodytos *statu quo* pareigos pažeidimą, kuris yra bendresnis.

⁽¹⁾ 2004 m. sausio 20 d. Tarybos reglamentas Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (EB Susijungimų reglamentas) (OL L 24, 2004, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 40).

2018 m. sausio 8 d. Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Vengrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Sole-Mizo Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága*

(Byla C-13/18)

(2018/C 142/31)

Proceso kalba: vengrų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: *Sole-Mizo Zrt.*

Atsakovė: *Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar valstybės narės teismų praktika nagrinėjant atitinkamas nuostatas dėl palūkanų už vėlavimą daryti prielaidą, kad nacionalinė mokesčių institucija nepadarė pažeidimo (neveikimo), t. y. nėra vėlavimo negrąžinamos pridėtinės vertės mokesčio <...> už apmokestinamųjų asmenų neapmokėtas prekes ir paslaugas dalies atveju, nes tuo metu, kai atitinkama nacionalinė mokesčių institucija priėmė sprendimą, galiojo Bendrijos teisė pažeidžiantys nacionalinės teisės aktai, o Teisingumo Teismas tik vėliau nustatė juose įtvirtintų reikalavimų neatitikimą Bendrijos teisei, atitinka Bendrijos teisės nuostatas, 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB ⁽¹⁾ (toliau – PVM direktyva) nuostatas (ypač jos 183 straipsnį) ir veiksmingumo, tiesioginio veikimo bei lygiavertiškumo principus?
2. Ar Bendrijos teisė, konkrečiai, PVM direktyvos nuostatas (ypač jos 183 straipsnį) ir lygiavertiškumo, veiksmingumo bei proporcingumo principus atitinka valstybės narės praktika, pagal kurią, nagrinėjant atitinkamas nuostatas dėl palūkanų už vėlavimą, skiriama, ar nacionalinė mokesčių institucija mokesčio negrąžino vadovaudamasi tuo metu galiojusiomis nacionalinės teisės nuostatomis, kurios, beje, pažeidė Bendrijos teisę, ar taip elgėsi pažeisdama tokias nuostatas, ir pagal kurią, kiek tai susiję su sukauptų PVM palūkanų suma, kurią grąžinti nebuvo galima pareikalauti per protingą terminą dėl nacionalinėje teisėje numatytų reikalavimų, Teisingumo Teismo pripažinti prieštaraujantį Sąjungos teisei, nurodomi du atskiri laikotarpiai, dėl to

— per pirmąjį laikotarpį apmokestinamieji asmenys turi teisę gauti tik palūkanas už vėlavimą, atitinkančias centrinio banko nustatytą bazinę normą, turint omenyje tai, kad Vengrijos mokesčių institucijos, per protingą terminą nesumokėdamos į sąskaitas faktūras įtraukto PVM, neveikė neteisėtai, nes tuo metu vis dar galiojo Bendrijos teisei prieštaraujantys Vengrijos teisės aktai, o